

# РЕШЕНИЕ

№ 39259

гр. София, 25.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в**  
публично заседание на 28.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Анета Юргакиева**

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **9031** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.  
Образувано е по жалба на П. М. В., ЕГН [ЕГН], подадена срещу Заповед № 25-4332-003093 от 02.10.2024г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП (ЗППАМ).  
Жалбоподателката посочва, че на 04.06.2025г. е оставила колата си за ремонт в автосервиз „Краси – Диди – Ауто БГ“ и след като механикът я оправил, решил да я изпробва, но го спрели за проверка и се установило, че има проблем с шофьорската му книжка. Твърди, че колата ѝ трябва ежедневно, защото работи далеч от дома си и води болната си майка по болниците, а не е имала никаква представа, че механикът има проблем със свидетелството си за управление на МПС. Моли съдът да отмени заповедта. В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично, като поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.  
Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, представляван от юрисконсулт П., оспорва жалбата и моли тя да бъде оставена без уважение.  
Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:  
Жалбоподателката П. М. В. е собственик на лек автомобил марка Сеат, модел Л., с [рег.номер на МПС] .  
С процесната ЗППАМ № 25-4332-003093 от 02.10.2024г. на П. М. В. е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ за това, че е предоставила посоченото МПС за управление на К. И. К., който на 05.06.2025г., около 19:58 часа

в [населено място] по Софийски околновръстен път с посока на движение от [населено място] към бул. Ц. шосе е управлявал автомобила, като при извършен апроверка не представя СУМПС и е установено, че е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред, за което му е бил съставен АУАН серия ГА № 3326707/05.06.2025г. Заповедта е връчена на адресата на 07.08.2025г.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 81213-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена към административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като същият е мотивиран - посочени са фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Съгласно чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се прилага на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В случая жалбоподателката не оспорва, че на посочената дата и част притежаваното от нея МПС е било управлявано от К. И. К., на когото тя е доброволно е предоставила автомобила. Съдът дава вяра на твърденията, че автомобилът е бил предоставен за извършване на ремонт, доколкото от извършена справка в Търговския регистър действително се установява, че К. И. К. се явява съдружник и управител в „КРАСИ-ДИДИ-АУТО БГ“ ООД, извършващо авторемонтни и сервизни услуги. Това се подкрепя и от показанията на свидетеля К., който потвърждава, че П. В. е клиент на сервиза и в конкретния случай е оставила превозното средство за ремонт. Съдът не кредитира обаче показанията на свидетеля в частта им, в която К. К. твърди, че е управлявал автомобила с цел да го изпробва след извършения ремонт – тази теза е неубедителна и неправдоподобна, предвид заявеното по делото обстоятелство, че сервизът се намира в кв.Л., а превозното средство се е движело в противоположния край на С. - по Софийски околновръстен път с посока на движение от [населено място] към бул. Ц. шосе, т.е. в напълно различна и много отдалечена спрямо сервиза посока.

Относно това дали превозното средство на жалбоподателката е било управлявано от лице, за което са налице обстоятелствата по чл.171,т.2а, б. „а“ от ЗДвП следва да се отбележи, че наличието на която и да е от хипотезите , посочени в разпоредбата, съставлява самостоятелно основание за прилагане на административната мярка. В случая по делото не са представени от товетника доказателства, че К. И. К. е бил лишен от право да управлява МПС по административен ред – с посоченото в ЗППАМ Заявление-декларация № 304000-10103/19.06.2024г. по чл.17, ал.1 от ПИЛБД К. е заявил, че е изгубил документите си през месец март 2023г., което по никакъв начин не се отъждествява и не кореспондира с лишаване от право за

управление на МПС. По делото обаче не е доказано и че К. всъщност е правоспособен водач – нито в административната преписка се съдържат, нито от страна на жалбоподателката са ангажирани доказателства, че К. К. е придобил правоспособност за управление на МПС и въобще е притежавал СУМПС. Не се оспорва от жалбоподателката, а и свидетелят не отрича, че при управлението на превозното средство водачът не е представил СУМПС, нещо повече - същият практически признава в показанията си, че не разполага със СУМПС. При това положение съдът приема за безспорно, че са били налице предпоставките по чл.171, т.2а, б. „а“ за прилагане на принудителната административна мярка. Законосъобразно е определен и срокът за прилагане на мярката в установения минимум от 6 месеца.

Относно наведените в жалбата доводи, че на жалбоподателката не е било известно, че механикът има проблем със свидетелството за управление на МПС, следва да се отбележи, че това е без значение от гледна точка на закона - разпоредбата на чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП не изисква и не предполага установяване на знание от страна на собственика относно обстоятелствата, поради което се налага мярката - че превозното средство се управлява от лице, което не е правоспособен водач или което не притежава свидетелство за управление или е било лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс.

Наложена с процесната заповед принудителна административна мярка е и в съответствие с целта на закона – да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения.

С оглед на изложеното, процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка се явява законосъобразна по всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото претенцията на жалбоподателката за разноси по делото се явява неоснователна, като следва да се уважи искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

### Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. М. В. срещу Заповед № 25-4332-003093 от 02.10.2024г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА П. М. В. да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: